

gøres illusorisk ved at bruge register og bogføringsprocedurer i »ly« uden for landets grænser.

§ 12, stk. 1, nr. 6, bevirker, at forbrugerombudsmanden f.eks. vil kunne kræve billede på betalingskortet og/eller udvidet kontrol af, at den, der foreviser et betalingskort, også er rette kortindehaver.

§ 12, stk. 1, nr. 8, skal sikre frivillighedsprincippet, således at ingen forbruger tvinges eller lokkes ind i et kortbetalingssystem.

Såfremt forbrugerombudsmanden finder, at kortudsteder eller betalingsmodtager gentagne gange udviser forsømmelser eller overtrædelser af de retningslinjer, der gælder for betalingssystemet, kan han nedlægge forbud mod systemets videre drift.

Til § 13

Reglen er ny som skreven regel, men er en lovfæstelse af et almindeligt obligationsretligt princip. Reglen skal sikre, at den moderne teknologi ikke udvikler sig således, at visse forretninger m.v. forbeholdes kortindehavere og fungerer uden mulighed for betaling ved kontante penge. Reglen vil kunne opfyldes ved opstilling af pengeautomater i lighed med dem, der i dag findes på visse benzinstationer.

Til § 14

Reglen skal sikre, at betalingskort ikke får andre funktioner end som betalingskort, hvorved ikke-interesserede forbrugere kunne føle sig presset til at modtage betalingskort.

Til § 16

§ 16, stk. 3, fastsætter en »selvrisiko« for kortindehaveren. Dette er den legale regel i USA. Den skal bevirke, at kortindehaveren får den fornødne tilskyndelse til at passe på betalingskortet, men at det største tab lægges der, hvor det nemmest bæres, nemlig hos kortudsteder eller betalingsmodtager.

Det skal her bemærkes, dels at betalingssystemet først og fremmest er i kortudstederens interesse, dels at betalingsmodtager gennem en skærpet årvågenhed og identitetskontrol vil kunne sikre sig imod tredjemands uberettigede brug af betalingskort.

Til § 17

Reglen præciserer, at der også er ansvar for eventuelle følgeskader.

Bevisvanskeligheder er et særligt problem ved elektroniske betalingstransaktioner, og det må være naturligt – som foreslået i stk. 4 – at lægge risikoen for bevismangel på betalingssystemet og ikke på den enkelte kortindehaver.

Til § 18

Stk. 1 skal sikre, at der ikke registreres oplysninger om forbrugerne ud over det, som er strengt nødvendigt. Ved elektroniske betalingssystemer er der risiko for en særlig omfattende og nærgående registrering.

Ifølge pengeinstitutternes planer vil oplysninger om kunden, hvilke forretninger der er handlet i og betalingens størrelse tilgå PBC (pengeinstitutternes betalingscenter) og derfra gå videre til forbrugers og forretningens pengeinstitutter. Ved Dankortsystemet og lignende systemer er det ikke nødvendigt, at de enkelte pengeinstitutter får oplysninger om, hvilke forretninger kortbrugerne har handlet i, og det er derfor ikke tilladt efter lovforslaget.

Stk. 2 sikrer, at oplysninger kun anvendes til formål, der er nøje knyttet til gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder afvikling af korrektioner og retshåndhævelse. Bestemmelsen forhindrer unødvendige anvendelser både hos kortudsteder og betalingsmodtagere, ligesom den forhindrer videregivelse til andre private (f.eks. kreditoplysningsbureauer og markedsanalyseinstitutter) og til offentlige myndigheder. Den øvrige lovgivning kan dog indeholde regler, der giver offentlige myndigheder (skatte- og afgiftsmyndigheder) adgang til oplysninger.

Stk. 3 er nødvendig for at give enkeltpersoner og virksomheder en rimelig viden om oplysninger, der danner grundlag for væsentlige dispositioner.

Til § 19

Opbevaringsperioden på fem år er begrundet i hensynet til at korrigere fejl inden for den almindelige forældelsesfrist. Oplysninger om betalingsstransaktioner skal således opbevares i fem år, hvorefter de skal destrueres.

For oplysninger om misbrug er det ikke nødvendigt med en så lang forældelsesfrist, og hensynet til den registrerede taler her med særlig vægt for en kortere frist, der fastsættes til maksimalt to år.

Til § 20